

[Glistrup]

Bl. a. sker det i et stort interview i Børsen for den 19. marts 1981. Her oplyser ministeren bl. a., at det er »afsløret, at Belgien og Frankrig faktisk allerede længe har set igennem fingrene med et nationalt og ulovligt sildefiskeri«.

Et af fremskridtsargumenterne har jo altid været, at dansk fiskeri ud over de mange andre ulykker, der er blevet forvoldt af triumviratet Dalsager, Niels Anker Kofoed og K. B. Andersen, også må døje med en emsighed og nævenyttighed fra den danske fiskerikontrols side, som slet ikke har sin lige i de andre EF-lande.

For at gøre den fortsatte debat sund og dermed fremskridtspartioorienteret er det derfor af en vis betydning at få ministerens udførlige dokumentation for den citerede påstand og for, hvad det danske fiskeriministerium derudover måtte have kendskab til om, at andre EF-landes fiskerikontrol ikke går alt for højt op i at håndhæve de forskellige restriktioner.

Besvarelse (31/3 81):

Fiskeriministeren (Hjortnæs):

Jeg har ikke grund til at tro, at andre EF-landes fiskerikontrol generelt skulle være mindre effektiv end den danske.

I begrundelsen for spørgsmålet henvises til en udtalelse, jeg er fremkommet med i et interview i dagbladet Børsen vedrørende visse landinger af sild i Belgien og Frankrig.

Udtalelsen blev fremsat på baggrund af, at de nævnte sildelandinger har været omtalt i såvel den internationale fagpresse som dagspressen.

Der foreligger ikke yderligere dokumentation.

Spm. nr. 823

Til statsministeren (20/3 81) af:

Anne Grete Holmsgård (VS):

»Vil ministeren oplyse, på hvilken baggrund han i et svar til mig den 11. marts 1981 om det tyrkiske militærdiktators dekret har udtalt, at der, så vidt vides, først og fremmest er tale om personer, der anklages for voldshandlinger, herunder drab, i forbindelse med de tidligere politiske uroligheder i Tyrkiet, samt om personer, der er anklaget

for overtrædelse af våben-, narkotika- og valutalogivningen?»

Begrundelse

Sagen drejer sig om det tyrkiske militærdiktators dekret om, at en række navngivne personer, ca. 200, skal melde sig til de tyrkiske myndigheder inden en måned. Hvis dette ikke sker, vil de miste deres tyrkiske statsborgerskab samt eventuel ejendom i Tyrkiet. Jeg har tidligere forsøgt at få regeringen til at tage afstand fra, at det tyrkiske militærdiktatur, der jo er en af Danmarks allierede, følger politiske modstandere. Indtil videre har regeringen nægtet dette og skubbet spørgsmålet ind under tæppet med henvisning til, at regeringen følger udviklingen i Tyrkiet nøje. Da sagen var oppe i onsdags-spørgetiden den 18. marts 1981, bad jeg statsministeren om at redegøre for, på hvilken baggrund han havde udtalt om de 200 navngivne personer, at der, så vidt vides, først og fremmest er tale om personer, der anklages for voldshandlinger, herunder drab, i forbindelse med de tidligere politiske uroligheder i Tyrkiet, samt om personer, der er anklaget for overtrædelse af våben-, narkotika- og valutalogivningen. Jeg fremlagde i den forbindelse dokumentation for, hvem en række af de 200 personer er. Blandt de 200 er 32 fagforeningsansatte i den faglige organisation DISK. Desuden er Behice Boran, formand for Turkish Workers Party, og Gültekin Gazióglu, formand for lærerforeningen i Tyrkiet, blandt de 200. For disse samt for en lang række af de øvrige 200 er situationen den, at de er blevet beordret til at melde sig til myndighederne på grund af deres politiske modstand mod militærdiktaturet.

Til trods for disse oplysninger fik jeg ikke noget svar på mit spørgsmål.

Jeg kan naturligvis vælge at gætte på, at vurderingen af de 200 tyrkiske statsborgere stammer fra den danske ambassade i Ankara. Jeg finder det imidlertid ikke holdbart, at jeg skal gætte mig frem i en så vigtig sag.

Helt uagtet, hvem der oprindeligt har foretaget denne vurdering, finder jeg det meget ubetyggende, at regeringen kan fremkomme med en vurdering, der i den grad strider mod kendsgerningerne.

Besvarelse (30/3 81):